

sende, at det er svært at finde løsninger, men det foreliggende forslag løser ikke alle problemerne.

For det første omfatter forslaget jo kun receptpligtig medicin, og håndkøbsmedicin er stadig et åbent spørgsmål. For det andet skal den rejssende selv finde ud af, om det pågældende land kræver en attest på de lægemidler, der skal medbringes, og sørge for, at de bliver oversat. Der må være mange mennesker, der fortsat vil være i vildrede: Hvad skal vi gøre? Hvor skal vi spørge? Hvor..? osv. osv. Det vil da fortsat give en masse besvær.

For det tredje kan der kun medbringes medicin til maksimalt 30 dage, og det er i hvert fald ikke ualmindeligt, at pensionister med f.eks. gigtproblemer opholder sig i længere tid end 30 dage i udlandet, f.eks. i Spanien. Hvad skal de gøre? Kan de så på forhånd få tre eller fem attester, eller hvordan skal det arrangeres?

Jeg synes stadig, der er nogle åbne spørgsmål, og at forslaget bestemte ikke løser de grundlæggende problemer. Det er derfor SF's holdning, at vi vil se, hvad der sker i udvalgsarbejdet. Umidelbart kan vi ikke støtte forslaget, som det ligger her, men vi vil overveje vores stilling.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu fik jeg da i hvert fald delvis svar på, hvorfor fru Anni Svanholt ikke mener, at dette her er en ordentlig løsning.

Fru Anni Svanholt sagde, at nu skal borgeren medbringe attest på al lægeordineret medicin, på ethvert præparat, der blot lugter af narkotika, og spørgsmålet om håndkøbsmedicinen er stadig uafklaret. Jamen det er jo med til at forplumre tingene. Det handler om stoffer, der – om jeg så må sige – kan omsættes på det illegale marked. Det er metadon, det er ketogan, det er morfin. Jeg er ikke lægekyndig, men det er den type produkter.

Og med hensyn til kodimagnyl og hostesaft, der måtte være en smule af disse stoffer i, er det jo ikke noget, der er bragt frem fra myndighedernes side. Det er opstået i pressen, og det er derfor, en masse borgere er blevet forskrækkede. Jeg kan godt forstå, at almindelige mennesker bliver dybt forskrækkede, hvis de skulle have attester med på alt, men det handler om den medicin, som er egentlige narkotiske stoffer, og det er ikke noget nyt. Sådan har det været, siden vi tiltrådte FN-konventionerne om narkotikabekæmpelse, så der er intet nyt i dét. Men jeg er enig med hr. Rudienggaard i, at det nye er, at det

bliver lidt nemmere for de få borgere, for hvem det er relevant at sikre sig, at de ikke kommer i klemme.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen: Vil det sige, at der er ingen former for håndkøbsmedicin, der kan antages at indeholde så store mængder euforiserende stoffer, så de vil være omfattet af disse bestemmelser? Kan det fastslås i dag, at man overhovedet ikke behøver at bekymre sig, hvis man har kodimagnyl og lignende med? Problemet er jo netop opstået, fordi man ikke entydigt kan fastslå, hvordan tingene skal deles op, altså hvad der er receptpligtigt, og hvad der ikke er receptpligtigt.

Jeg har også læst i bemærkningerne, at der er håndkøbsmedicin, som vil være omfattet af bestemmelserne, og at det derfor anbefales, at man faktisk burde få den på recept, hvis man vil være på de sikre side. Så vidt jeg kan forstå bemærkningerne, er der altså stadig et problem med håndkøbsmedicinen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Anni Svanholt ved formentlig, at det altid har været og fortsat er de enkelte lande, der fastsætter de nærmere regler. Jeg tror, jeg kan sige, at for Danmarks vedkommende vil der ikke være nogen håndkøbsmedicin, der bliver omfattet af reglerne, men det er selvfølgelig uinteressant for danske borgere. Det er mere interessant for europæiske borgere, der rejser til Danmark.

Men hvis man hører, hvad der er blevet sagt fra EU's side og fra andre kompetente folks side, går det på de egentlige narkotiske stoffer. Derfor tror jeg, man må sige, det ville være overordentligt usædvanligt, hvis egentlig håndkøbsmedicin, hvis noget som helst andet end de egentlige hårde narkotiske stoffer blev omfattet af reglerne. Men det er stadig – og det er ikke Schengens skyld – de enkelte lande, der i henhold til FN-konventionen om bekæmpelse af narkotika selv fastsætter reglerne.

Jeg er vidende om, at regeringen i Ministerrådet har taget initiativ til at prøve at få taget sagen op og forsøge at få lavet en ensartet liste, så man bliver enige om, at det er de og de og de produkter. Der er skrevet til den svenske formand om at tage sagen op, og jeg vil meget håbe, det lykkes, for det vil gøre det meget enklere.